

[Ministeren for offentlige arbejder.]

for Tønder marsk og Ribe marsk bør forbedres betydeligt, og at der bør anlægges veje langs en række andre digestrækninger. Der er tale om anlægsudgifter af en størrelsesorden på i hvert fald 125 mill. kr.

Uanset at der ikke er tale om statsanlæg, måtte jeg bedømme sagen som værende så presserende og af en sådan betydning, at jeg allerede inden et møde med amtsborgmestrene i Sønderjyllands amtskommune og Ribe amtskommune den 3. april 1975 måtte træffe en principbeslutning om min stilling. På mødet tilkendegav jeg, at jeg agtede at fremsætte lovforslag i indeværende folketingssamling om foranstaltninger til øget digebeskyttelse i Tønder marsk og Ribe marsk samt om anlæg af veje. Jeg tilkendegav videre, at det ville blive foreslået, at staten skulle dække en procentdel af udgifterne, idet jeg forudsatte, at resten blev dækket af amtskommuner, kommuner eller digelag. På mødet var der fuld enighed om at søge sagen gennemført i et samvirke mellem lokale myndigheder og staten.

En række forhandlinger har herefter været ført, idet betydelige økonomiske, juridiske og praktiske spørgsmål må løses. Jeg skal ikke detaljeret redegøre herfor, men blot oplyse, at jeg besigtigede digebeskyttelsen for Ribe marsk og Tønder marsk den 2.-3. juli 1975. Under de i forbindelse hermed førte forhandlinger stod det klart, at sagen, for at blive fremmet mest muligt, burde deles således, at der i indeværende folketingssamling blev fremsat et lovforslag om Ribe dige og veje langs en række diger, medens spørgsmålet om Tønder marsk måtte komme noget senere, fordi de for dette spørgsmåls løsning nødvendige forhandlinger med Vesttyskland ikke kunne tilendebringes så betids, at et lovforslag kunne komme til at omfatte også dette spørgsmål. Det er væsentligt for mig at understrege, at jeg søgte Sønderjyllands amtsråds formelle tilslutning til en sådan fremgangsmåde. Den blev givet den 29. september 1975.

Når jeg har ment at måtte give disse oplysninger først, er det, fordi jeg så kraftigt som muligt må understrege, at det ikke er stormflodssituationen den 3. januar 1976, der fører mig til at mene, at den sønderjyske digesag er presserende. Det har været min

opfattelse fra den dag, da jeg blev bekendt med stormflodsudvalgets betænkning.

I betragtning af sagens størrelse og karakter må jeg mene, at sagen har været gjort til genstand for en særdeles hurtig behandling hos alle implicerede myndigheder, når det er muligt allerede i indeværende folketingssamling at fremsætte lovforslag om forstærkning af Ribe dige og anlæg af veje således, at der mellem regeringen, amtskommunerne og kommunerne er fuld enighed om udgiftsfordelingen.

Stormflodssituationen den 3. januar 1976 har således ingen andel i, at der i løbet af en måneds tid forelægges folketingset et lovforslag herom.

Hvad særligt angår spørgsmålet om tilvejrbringelse af en forøget digebeskyttelse for Tønder marsk, anviste stormflodsudvalget, som det vil være bekendt, to løsninger, som udvalget begge anser for sikkerhedsmæssigt forsvarlige med det fastlagte sikkerhedsniveau, nemlig en forstærkning af Højer dige og Emmerlev dige eller anlæg af et fremskudt dige fra Emmerlev Klev til grænsen og videre på tysk side til Hindenburgdæmningen. Som allerede nævnt, må dette spørgsmål løses efter forhandling med Vesttyskland.

Da der i anlægsudgift er en difference på henved 35 mill. kr. mellem de to projekter, måtte min principielle indstilling være, at når man kunne nå en beskyttelse af tilsvarende styrke som fastlagt for Ribe marsk ved at forstærke Højer dige og Emmerlev dige, der er den billigste løsning, måtte man vælge denne. Som det er velbekendt, mener lokale myndigheder, at man bør vælge det fremskudte dige, blandt andet af hensyn til indvandsproblemet og i landvindingsøjemed. Herved bemærkes, at det er klarlagt, at indvandsproblemet kan løses, uanset hvilken digesikkerhedsløsning der vælges. Differencen i udgift mellem de forskellige løsninger på indvandsproblemet kan ikke for en isoleret betragtning begrunde merudgiften ved et fremskudt dige. Valg af denne løsning må derfor ses i et videregående perspektiv.

Uden at udelukke, at forhandlingerne med Vesttyskland kunne føre til et andet resultat, udbad jeg mig ved en henvendelse til den slesvig-holstenske landsregering en